

Întrebările preliminare

- Principiile stabilite de Curtea de Justiție a Uniunii Europene prin Hotărârea din 8 mai 2008 în cauzele conexe C-95/07 și C-96/07, potrivit cărora articolul 18 alineatul (1) litera (d) și articolul 22 din A șasea directivă 77/388 ⁽¹⁾, astfel cum au fost modificate prin Directiva 91/680/CEE ⁽²⁾, privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri, se opun unei practici de rectificare a declarațiilor și de recuperare a taxei pe valoarea adăugată care sancționează nerespectarea, pe de o parte, a obligațiilor care rezultă din formalitățile introduse de legislația națională prin care a fost transpus articolul 18 alineatul (1) litera (d) și, pe de altă parte, a obligațiilor contabile și de declarare care decurg din articolul 22 alineatul (2) și, respectiv, alineatul (4) cu refuzul dreptului de deducere în situația aplicării regimului de taxare inversă, sunt aplicabile și în cazul unei totale nerespectări a obligațiilor prevăzute de aceeași legislație în cazul în care nu există în orice caz nicio îndoială în ceea ce privește poziția persoanei obligate la plata taxei și dreptul său de deducere?
- Expresiile „oblighi sostanziali”, „substantive requirements” și „exigences de fond” utilizate de Curtea de Justiție în diversele versiuni lingvistice ale hotărârii pronunțate la 8 mai 2008 în cauzele conexe C-95/07 și C-96/07 se referă, în ceea ce privește ipotezele așa-numitei taxări inverse prevăzute în materie de TVA, la necesitatea plății TVA-ului sau la atribuirea debitului aferent taxei ori la existența condițiilor de fond care justifică supunerea persoanei impozabile aceleiași taxe și care guvernează dreptul de deducere menit să protejeze principiul neutralității taxei respective, unitar la nivel european — de exemplu, condițiile referitoare la caracterul intrinsec, la taxabilitate și la deductibilitatea deplină?

⁽¹⁾ A șasea directivă a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri — sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare, JO L 145, p. 1.

⁽²⁾ Directiva 91/680/CEE a Consiliului din 16 decembrie 1991 de completare a sistemului comun privind taxa pe valoarea adăugată și de modificare a Directivei 77/388/CEE în vederea eliminării frontierelor fiscale, JO L 376, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 110.

Acțiune introdusă la 20 noiembrie 2013 — Comisia Europeană/Republica Federală Germania

(Cauza C-591/13)

(2014/C 24/20)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezitanți: W. Mölls și W. Roels, agenți)

Pârâtă: Republica Federală Germania

Concluziile reclamantei

- Constatarea faptului că, prin adoptarea și menținerea dispozițiilor potrivit cărora se instituie impozitarea plusvalorilor latente care au fost realizate cu ocazia înstrăinării cu titlu oneros a anumitor bunuri de capital, în cazul dobândirii sau a producerii altor bunuri de capital, impozitare care se aplică până la realizarea vânzării acestor noi bunuri de capital, considerându-se că astfel de plusvalori latente „se transferă” către bunurile de capital nou dobândite sau produse, și aceasta cu condiția ca bunurile respective să aparțină unui sediu permanent al persoanei impozabile situat pe teritoriul național, în condițiile în care o asemenea impozitare nu se aplică atunci când aceleași bunuri aparțin unui sediu permanent al persoanei impozabile situat pe teritoriul altui stat membru sau al altui stat din Spațiul Economic European, Republica Federală Germania nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 49 TFUE și al articolului 31 din Acordul SEE ⁽¹⁾;
- obligarea Republicii Federale Germania la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Potrivit dispozițiilor dreptului german, profitul rezultat din înstrăinarea anumitor bunuri de capital ale întreprinderii nu este supus imediat impozitării în cazul în care persoana impozabilă dobândește sau produce din nou anumite bunuri de capital într-o anumită perioadă. În acest caz, supunerea la plata impozitului a profitului menționat, rezultat din vânzarea bunurilor de capital inițiale, este amânat prin „transferul” respectivelor plusvalori latente până la vânzarea bunurilor nou dobândite sau produse. Amânarea poate fi acordată însă numai în cazul în care bunurile nou dobândite sau produse aparțin bunurilor de capital ale unui sediu permanent situat pe teritoriul național, iar nu în cazul în care sediul permanent menționat este situat pe teritoriul altui stat membru sau al altui stat din Spațiul Economic European. În opinia Comisiei, această normă încalcă libertatea de stabilire.

⁽¹⁾ Acordul privind Spațiul Economic European (JO 1994, L 1, p. 3, Ediție specială, 11/vol. 53, p. 4).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Curtea de Apel Suceava (România) la data de 22 noiembrie 2013 — Casa Județeană de Pensii Botoșani/Polixeni Guletsou

(Cauza C-598/13)

(2014/C 24/21)

Limba de procedură: româna

Instanța de trimitere

Curtea de Apel Suceava

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Casa Județeană de Pensii Botoșani

Pârâtă: Polixeni Guletsou

Întrebarea preliminară

Prevederile art. 7 alin. (2) lit. (c) din Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 ⁽¹⁾ trebuie interpretate în sensul în care intră în sfera lor de aplicare un acord bilateral încheiat între două state membre, anterior datei de la care se aplică regulamentul, în temeiul căruia acestea au convenit încetarea obligației privind drepturile de asigurări sociale datorate de către un stat către resortisanții celui alt stat, care au avut calitatea de refugiați politici pe teritoriul primului stat și au fost repatriați pe teritoriul celui de-al doilea stat, în schimbul plății de către primul stat a unei sume forfetare pentru plata pensiilor și acoperirea perioadei pentru care în primul stat membru s-au plătit contribuțiile de asigurări sociale?

⁽¹⁾ Regulamentul (CEE) al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați, cu lucrătorii care desfășoară activități independente și cu membrii familiilor acestora care se deplasează în cadrul Comunității (JO L 149, p. 2, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 26).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Raad van State (Țările de Jos) la 22 noiembrie 2013 — Vereniging Somalische Vereniging Amsterdam en Omgeving (Somvao)/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Cauza C-599/13)

(2014/C 24/22)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Raad van State

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Vereniging Somalische Vereniging Amsterdam en Omgeving (Somvao)

Pârât: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Întrebările preliminare

1. Articolul 4 din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2988/95 ⁽¹⁾ al Consiliului din 18 decembrie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene sau articolul 53b alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1605/2002 ⁽²⁾ al Consiliului din 25 iunie 2002 privind regulamentul financiar aplicabil bugetului general al Comu-

nităților Europene, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1995/2006 ⁽³⁾ al Consiliului din 13 decembrie 2006 constituie un temei juridic pe baza căruia autoritățile naționale pot modifica în defavoarea beneficiarului sau pot recupera de la acesta o subvenție deja stabilită din Fondul European pentru Refugiați?

2. Articolul 25 alineatul (2) din Decizia Consiliului 2004/904/CE ⁽⁴⁾ din 2 decembrie 2004 de instituire a Fondului European pentru Refugiați pentru perioada 2005-2010 constituie un temei juridic pe baza căruia autoritățile naționale pot modifica în defavoarea beneficiarului sau pot recupera de la acesta o subvenție deja stabilită din Fondul European pentru Refugiați, fără a fi necesară în acest scop o abilitare potrivit dreptului național?

⁽¹⁾ JO L 312, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 1, p. 166

⁽²⁾ JO L 248, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 198

⁽³⁾ JO L 390, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 7, p. 137

⁽⁴⁾ JO L 381, p. 52, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 103

Recurs introdus la 22 noiembrie 2013 de Galp Energia España, SA, Petróleos de Portugal (Petrogal), SA, Galp Energia, SGPS, SA împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a opta) din 16 septembrie 2013 în cauza T-462/07, Galp Energia España, SA, Petróleos de Portugal (Petrogal), SA, Galp Energia, SGPS, SA/Comisia Europeană

(Cauza C-603/13)

(2014/C 24/23)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurente: Galp Energia España, SA, Petróleos de Portugal (Petrogal), SA, Galp Energia, SGPS, SA (reprezentant: M. Slotboom, avocat)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile recurentelor

— anularea hotărârii conform argumentelor prezentate în prezentul recurs și/sau anularea articolelor 1, 2 și 3 din decizie în măsura în care aceasta le vizează pe recurente, și/sau anularea articolului 2 din decizie, în măsura în care o amendă a fost aplicată recurentelor sau reducerea amenzii care le-a fost aplicată la articolul 2 din decizie

— anularea hotărârii și retrimiterarea cauzei la Tribunal pentru a se pronunța asupra temeiniciei acțiunii în raport cu orientarea dată de Curte;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.